

ישב"ץ חולצתנועה

מהלך הישב"ץ:

משחק הכתרים

1

נשחק את משחק הכתרים רק עם תמונות של תלבושות. לפי השאלות המדריכים יצטרכו להבין מה התפקיד של מי שלובש את התלבושת הזאת. תמונות של: רופא, טבח, רב, זמר, מלצרית, תינוק, שוטר (נספחים). נדבר על חשיבות של לבוש, מה עושים לנו הסמלים והחולצתנועה.

משחק הממים

2

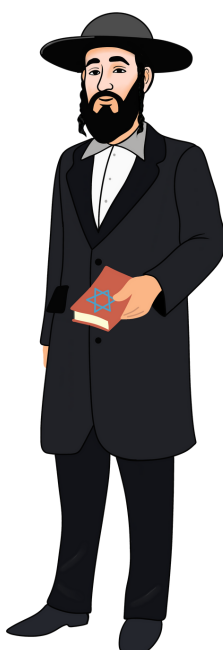
ניכנס לגוגל ונכתוב "make it meme", וכל אחד בעצם בתורו ישלח ממים מצחיקים על סיטואציות עם חולצתנועה או עם תלבושות מצחיקות שהוא ראה. נשבור קצת את המתח ונקליל את הסיפור של החולצתנועה והחיוב של זה.

קטע לסיכום

3

נסכם ונקריא את הקטע הבא מתוך "האם יש סיכוי לאהבה" של דוד בן יוסף (נספחים).

נספחים

נספחים

אני בא לעזרתך

...והצטברה כמות גדולה של נוזלים, שלא איפשרו לו לנשום. היה נחוץ להכניס לו במהירות צינור גומי דרך האף ולשאוב את הנוזלים, כדי שיוכל לנשום. היה שם רופא צעיר בשם ד"ר פריד, שניסה להחדיר לו את הצינור. הפצוע התנגד ודחף את ד"ר פריד.

ד"ר פריד נתן הוראה לקשור לפצוע את הידיים ולנסות שוב. הפצוע התחיל להשתולל ולבעוט ברופא. ד"ר פריד נתן הוראה לקשור לפצוע את הרגליים ולנסות שוב. פיו של הפצוע היה מלא הפרשות, והוא ירק אותן ישר אל תוך פניו של הרופא.

הייתי בטוח שעכשיו יאבד הרופא את סבלנותו ויגיב בתוקפנות, אבל זה לא קרה. ד"ר פריד עמד שניה אחת נדהם והוציא מפיו מילה אחת בלבד: "מגבת".
האחות הושיטה לו במהירות מגבת. הוא ניגב את פניו מהטינופת, ובשיא השלווה והיעילות הוא הצליח להחדיר את צינור הגומי דרך האף אל הריאות של הפצוע ולהציל את חייו.

בערב לקח אותי ד"ר פריד במכונית שלו העירה, ואני אמרתי לו: "כל הכבוד לך, דוקטור! לא האמנתי שתחזיק מעמד. התבוננתי בך היטב, וראיתי שפניך הביעו לא רק שלוה, אלא גם אהבה, וזה היה נראה לי ממש על-אנושי. אולי אתה יכול לגלות לי את הסוד שלך, איך אתה מצליח?"

"בעונג רב" – אמר ד"ר פריד – "קודם אגלה לך סוד אחר. אני מסוגל להתעצבן בקלות, על הילדים שלי, על אשתי, על נהגים בכביש, על פקיד בבנק או במקום אחר. אבל, ברגע שאני נכנס לבית החולים ואני לובש חלוק לבן, אני שולף מהכיס שלי מילת קסם, מילה שהופכת אותי מיד לאדם אחר לגמרי, אדם רגוע ושליו. המילה היא "אבל", ראשי תיבות: "אני בחלוק לבן", או "אני בא לעזרתך".

המילה הזאת מחוללת נפלאות. כל התחושות השליליות שלי כלפי אנשים מתנדפות, ורק תחושה אחת משתלטת עלי. תחושת אחריות. היא ממלאת את כולי ואיננה משאירה בי מקום לשום תחושה שלילית. לא שנאה, לא נקמנות ולא תוקפנות.

האדם שראית היום תקף אותי בצורה מכוערת, אבל הוא לא ידע מה שהוא עושה. אני לא שכחתי אף לרגע אחד שהוא עצמו יצטער נורא כאשר יוודע לו מה שהוא עשה. אני לא שכחתי אף לרגע אחד כי האיש הזה סובל מאובדן הכרה כמעט מוחלט. ואדם שאיבד את השליטה על עצמו, איננו מסוגל לעורר אצלי רגשות שליליים. אתה קולט? אני הרי בחלוק לבן. אני שומע אותו משדר אלי איתות: "אני זקוק לעזרתך", וכל ישותי משדרת אליו את מילת הקסם: 'אבל', "אני בא לעזרתך".

ואם גם אני אאבד את השליטה על עצמי וארשה לרגשות שליליים להתגנב אלי, אין לי שום סיכוי להצליח במשימה שלי. אם אכה אותו, או אקלל אותו, או אפילו רק אכעס לי בשקט בפנים, אני הופך להיות כישלון מוחלט. אני יכול להוריד את החלוק הלבן וללכת הביתה. לא אוכל להגיש עזרה לאיש הזה ולהציל אותו ממוות. הידיים שלי תרעדנה.

(מתוך "האם יש סיכוי לאהבה", דוד בן יוסף)